

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce [redacted] bytem v [redacted] z astopeného [redacted] advokátkou, se sídlem v [redacted] proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, za účasti [redacted]

[redacted], všech pod adresou [redacted] Čs. Armády 601/23, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 21.8.2012, č.j.: PR/OKC/3/91/2012, sp. zn. S-MHMP 1024853/2012

t a k t o :

I.

Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 22. 8. 2012, č.j.: PR/OKC/3/91/2012 a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 24. 7. 2012, č.j.: MCP6 058071/2012 o odmítnutí části žádosti žadatele o poskytnutí informace s e z r u š u j í a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II.

Úřad městské části Praha 6 j e p o v i n e n ve lhůtě patnácti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku poskytnout žalobci informace požadované v žádosti ze dne 18. 7. 2012.

III.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 17.200,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce [REDACTED], advokátky.

Odůvodnění

I.

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 21. 8. 2012, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí povinného subjektu – Úřadu městské části Praha 6 ze dne 24. 7. 2012, č. j. : MCP6 058071/2012, o odmítnutí části žádosti žadatele o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.), podané žalobcem dne 18. 7. 2012.

Žalobce v podané žalobě namítl, že ve věci rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 o odmítnutí části žádosti o poskytnutí informací ze dne 18. 7. 2012 podal odvolání kvůli třetímu bodu žádosti, kdy mu nebyla poskytnuta konkrétní výše odsouhlasených odměn, přiznaných jednotlivým vedoucím pracovníkům Úřadu městské části Praha 6 ve vztahu k usnesení č. 1551/12 ze dne 28. 6. 2012. Úřad městské části Praha 6 uvedl, že požadované informace neposkytne z důvodu upřednostnění práva na soukromí před právem na informace.

Žalovaný Magistrát hlavního města Prahy rozhodl o podaném odvolání až po překročení a marném uplynutí zákonem stanovené patnáctidenní lhůty. Odvolání posoudil jako přípustné, avšak nikoli jako důvodné, podle názoru žalovaného se povinný subjekt dostatečně vypořádal s důvody částečného neposkytnutí informace.

Žalobce v podané žalobě namítl, že podle jeho názoru neexistují důvody pro odmítnutí třetího bodu žádosti a požadovaná informace mu měla být poskytnuta. Problematiku poskytování informací o odměnách již řešil v nedávné době Městský soud v Praze a odkazoval rovněž na judikaturu Nejvyššího správního soudu, přičemž podle této judikatury měly být informace o odměnách v případě žalobcovy žádosti poskytnuty. Zákon č. 106/1999 Sb. v ustanovení § 8b odstavec 3 přímo stanovil, že informace o veřejných prostředcích lze poskytnout, nejedná se o porušení zákona na ochranu osobních údajů ani o nepřiměřený zásah do soukromí o sobě, jak je tvrzeno v rozhodnutí správních úřadů obou stupňů. Žalobce proto uzavřel, že mu bylo upřeno zákonné právo na informace a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné.

II.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že nebyla splněna základní podmínka pro podání správní žaloby, tedy že by žalobce byl zkrácen na svých právech úkonem a rozhodnutím správního úřadu, kterým se zakládají, mění, ruší či závazně určují jeho práva. Napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno deklaratorní rozhodnutí po tvrzející právní stav,

nastalý nikoliv z úvahy povinného subjektu ani žalovaného, ale nastalý přímo ze zákona. Není zřejmé, jaká práva žalobce měla být vydaným rozhodnutím zkrácena natolik, že by to způsobilo nezákonnost rozhodnutí žalovaného.

Zákon o svobodném přístupu k informacím podle názoru žalovaného neobsahuje ustanovení, která by povinnému subjektu ukládala povinnost poskytovat údaje o plněních, poskytnutých zaměstnancům veřejné správy. Žalovaný poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž v odůvodněných případech je možný odchylný výklad, přičemž je třeba provést tzv. test proporcionality. V posuzovaném případě povinný subjekt tento test provedl a jeho výsledkem je, že v daném případě převažuje právo na ochranu soukromí nad právem na informace.

K jednotlivým v žalobě uplatněným námitkám žalovaný uvedl, že lhůta pro vydání rozhodnutí o odvolání podle zákona č. 106/1999 Sb. je lhůtou pořádkovou a její porušení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Navíc údaje, tvrzené žalobcem v podané žalobě, napadené rozhodnutí neobsahuje, neboť je datováno dnem 21.8.2012, avšak podle údajů žalovaného bylo vypraveno dne 22.8.2012.

Podle názoru žalovaného je právo na ochranu osobnosti právem základním, zatímco právo na informace je právem politickým. Základní práva jsou politickým právům nadřazena a v případě, že dojde ke kolizi těchto okruhů práv, mají základní práva prioritu před právy politickými. Je-li možné na základě speciální zákonné úpravy prolomení ochrany základních práv ve prospěch práv politických, je třeba vždy postupovat s nejvyšší mírou obezřetnosti a prolamující právní normy aplikovat spíše restriktivně. V daném případě je právo na informace využíváno žalobcem v rozporu s deklarovaným účelem k nátlaku, zaměřenému do osobní sféry zaměstnanců úřadu, s jasným úmyslem působit a ovlivňovat jejich postup v rámci činnosti úřadu. Podle názoru žalovaného je v dané věci třeba akcentovat ustanovení článku IV odst. 4 Listiny základních práv a svobod a ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro která byla stanovena.

Žalovaný rovněž upozornil na judikaturu Evropského soudního dvora (ESD, nyní Soudní dvůr EU), který akcentoval jako prioritní ochranu soukromí. V tomto kontextu je vadné a kritizované ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. v rozporu nejen s Listinou základních práv a svobod, ale i s judikaturou Evropského soudního dvora.

Podle názoru žalovaného je odměna poskytována za úspěšné splnění mimořádného nebo zvlášť významného pracovního úkolu. Účelem této nenárokové složky platu je tedy bezpochyby motivace zaměstnanců k dosahování nadstandardních pracovních výsledků. Pokud by zaměstnanec věděl, že je přípustné zveřejnění výše částky jemu poskytnutých odměn a že by mohl být vystaven tlaku ze strany veřejnosti obhajovat každou odměnu, která mu byla vyplacena, její oprávněnost a přiměřenost její výše, byla by jistě tato motivace narušena a snížena. Zaměstnanec by pak mohl odjíti ik úvaze, zda skutečnost, že bude čelit tomuto tlaku, mu stojí za to dále podávat nadstandardní výkony, či zda se mu spíše vyplatí pracovat standardně s tím, že do jeho soukromí nebude zasahováno a toto bude uchráněno. Takový postup zjevně není v zájmu veřejnosti, neboť negativní ekonomický dopad by převážil nad tím, že byly poskytnuty takové informace a právo na informace ze strany veřejnosti bylo dodrženo.

Po posouzení všech těchto skutečností a dopadu poskytnutí či neposkytnutí požadované informace lze dojít k závěru, že poskytnutí informace o výši odměn, vyplacených za roky 2008 - 2011 u dotčených osob, není schopno dosáhnout zamýšleného cíle kontroly nad vynakládáním veřejných prostředků, ale znamenalo by nepřiměřený zásah do soukromí dotčených osob.

Žalovaný poukázal na to, že odvolacímu orgánu podle ustanovení § 89 odstavec 2 správního řádu vyplývá povinnost přezkoumávat odvoláním napadené rozhodnutí na základě rozsahu odvolání. Žalobce však v dané věci podal odvolání, které v zásadě neobsahovalo žádné relevantní důvody, pro které by byl žalovaný odvolací správní úřad rozhodnutí povinného subjektu povinen zrušit a odvolání vyhovět. Z tohoto důvodu žalovaný i nadále zastává názor, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a je věcně správné.

III.

Žalobce využil svého práva a podal k obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu repliku, v níž setrval na své dosavadní argumentaci a poukázal na to, že žalovaný se zjevně patřičně neseznámil ani s podanou žalobou, a ni s obsahem odvolání žalobce, přičemž podle jeho názoru je nutno mít na zřeteli, že osoby, které pracují ve veřejné správě, jsou zcela logicky vystaveny větší míře nejen kritiky, ale především veřejné kontroly, neboť se jedná o osoby, které jsou - bez výjimky - odměňovány z veřejných prostředků a mají svým rozhodováním a svou činností možnost zasáhnout do práv a povinností občanů této země. To na ně klade větší míru odpovědnosti, větší a rozsáhlejší povinnost se zodpovídat a strpět kontrolu ze strany veřejnosti. Žalobce je přesvědčen o tom, že má právo požadovat informace o odměnách takových zaměstnanců, obzvláště pokud jeho požadavek je odůvodněn hrubými a opakovanými chybami a nedostatky v práci takových pracovníků.

Pokud žalovaný odkázal na judikaturu Evropského soudního dvora, jsou jím uváděné příklady zcela odlišné a nejsou v případě předmětného řízení použitelné, neboť se týkají zveřejňování citlivých informací fyzických osob, nikoli však za podmínek, které jsou dány v předmětné věci.

IV.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 13.2.2014 zástupkyně žalobce odkázala na obsah písemného vyhotovení podané žaloby a na stávající judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na odůvodnění rozsudku ze dne 27.5.2011, č. j. 5As 57/2010 - 79. Poukázala zejména na skutečnost, že v nyní posuzovaném případě vůbec nebylo třeba provádět tzv. test proporcionality, žalovaný jej navíc neprovedl správně, když se nezabýval tvrzeným a skutečným důvodem podané žádosti, tj. nekvalitní práci pracovníků úřadu. Podle názoru žalobce bylo na místě žádosti o poskytnutí informací v úplném rozsahu vyhovět.

Zástupce žalovaného správního úřadu u jednání soudu odkázal na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí a na obsah vyjádření k podané žalobě, kterou označil nedůvodnou s tím, že tvrzení žalobce o tom, že nejde o způsob nátlaku na pracovníky úřadu, není důvodné. Na poskytnutí informací v rozsahu, v jakém byla žádost žalobce odmítnuta, není žádný veřejný zájem. Žalovaný odkázal rovněž na řádně a podrobně odůvodněné výsledky provedeného testu proporcionality a připomněl, že poskytnutí informací vedlo v obdobném

řízení, týkajícím se Vrchního státního zastupitelství v Praze, až k uložení sankce Úřadem pro ochranu osobních údajů.

V.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti :

Žadostí o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím ze dne 18. 7. 2012 požadoval žalobce od Úřadu městské části Praha 6 poskytnutí přehledu konkrétních mimořádných úkolů podle usnesení rady městské části Praha 6 č. 1551/12, poskytnutí celkové výše odměn, poskytnutí konkrétní výše odsouhlasených odměn přiznaných jednotlivým vedoucím pracovníkům, poskytnutí vyhodnocení splněných úkolů, které je uvedeno v tomto usnesení, poskytnutí informace o tom, zda a jakým způsobem byla rada městské části Praha 6 informována o opakovaném zjištění porušování zákonů, poskytnutí informace o tom, zda a jakým způsobem byla rada městské části Praha 6 informována o tom, že z Úřadu městské části byly opakovaně odesílány písemnosti s nadměrným výskytem chyb, zdůvodnění proč Úřad městské části Praha 6 v zákonné lhůtě nezveřejnil poskytnutou informaci o předchozím odměňách, poskytnutí přehledu pracovníků odpovědných za zveřejňování již poskytnutých informací a poskytnutí celkové výše prostředků, která je v roce 2012 určena na odměny pro pracovníky Úřadu městské části Praha 6.

Rozhodnutím ze dne 24. 7. 2012, č. j. : MCP6 058071/2012, Úřad městské části Praha 6 rozhodl o odmítnutí části žádosti o informace, přičemž z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žádosti pod bodem 1 a 2 se vyhovuje a informace se poskytnou, k žádosti uvedené pod bodem 3, tj. poskytnutí konkrétní výše odsouhlasených odměn přiznaných jednotlivým vedoucím pracovníkům Úřadu městské části Praha 6 ve vztahu k usnesení č. 1551/12 ze dne 28. 6. 2012 se nevyhovuje a tato informace se neposkytnou.

Z odůvodnění této části rozhodnutí vyplývá, že povinný subjekt hodnotil právo na ochranu soukromí výše než právo na informace, přičemž po provedeném testu proporcionality dospěl povinný subjekt k závěru, že poskytnutí informace o výši odměn vyplacených podle uvedeného usnesení rady městské části u dotčených osob není schopno dosáhnout zamýšleného cíle kontroly vynakládání veřejných prostředků a naopak by znamenalo nepřiměřený zásah do soukromí dotčených osob.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 1. 8. 2012 včasné odvolání, v němž namítl, že s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu nebylo třeba test proporcionality vůbec provádět, dále že rozhodnutí nezohledňuje postavení osob, vůči nimž žádost směřuje, ani rozdíly mezi jednotlivými vedoucími pracovníky a naopak zohledňuje ochranu osobních údajů, přestože zákon o svobodném přístupu k informacím u kládá povinnému subjektu povinnost osobní údaje poskytnout.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 21. 8. 2012, jímž odvolání zamítl a rozhodnutí povinného subjektu ze dne 24. 7. 2012 potvrdil se závěrem, že veřejnost má právo na informace o nakládání s veřejnými prostředky i v oblasti výdajů na zaměstnance, avšak i toto právo musí mít hranice, a pokud by jeho uplatnění znamenalo nepřiměřený zásah do soukromí dotčených osob, které je zakotveno

také v Listině základních práv a svobod, je nutné dát přednost ochraně toho práva, jak to učinil povinný subjekt v konkrétním případě, neboť se v testu proporcionality ukázalo jako silnější.

VI.

O podané žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 2. 2014, č. j. 11A 166/2012 - 63, žalobu jako nedůvodnou zamítl a vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Uvedený rozsudek byl k žalobcem podané kasační stížnosti zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. 4As 50/2014 - 29, dostupným na www.nssoud.cz a věc byla městskému soudu vrácena s odůvodněním, že v nyní projednávané věci požadoval žalobce informace o odměnách konkrétních vedoucích zaměstnanců Úřadu městské části Praha 6. Tito zaměstnanci zcela nepochybně patří do výčtu osob, o jejichž platech je třeba informace poskytnout bez dalšího, zejména bez provádění testu proporcionality. Závěry, které potvrzují provedení test proporcionality upřednostňující ochranu soukromí dotčených osob, nejsou správné, což způsobuje nezákonnost rozsudku městského soudu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Dále Nejvyšší správní soud poukázal na skutečnost, že v zájmu ochrany práv osob, o jejichž platových poměrech mají být informace poskytovány, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil, že „osoba, o jejímž platu se má informace poskytnout, může mít v řízení před soudem postavení osoby zúčastněné na řízení podle ustanovení § 34 s. ř. s.“. K uplatnění tohoto práva musí dotčeným osobám poskytnout příležitost v projednávané věci Městský soud v Praze.

VII.

Městský soud v Praze je právním názorem, jež byl vyjádřen v uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu, vázán (ustanovení § 110 odstavec 3 zákona č. 150/2001 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s. ř. s.), proto se znovu zabýval důvodností podané žaloby, přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska zálohových námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s. ř. s.).

Městský soud v Praze proto nejprve v souladu s ustanovením § 34 s. ř. s. vyrozuměl dne 2. 1. 2015 osoby, které by mohly být přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech jak vydáním napadeného rozhodnutí, tak i tím, že by toto rozhodnutí mělo být podle návrhu rozhodnutí zrušeno. Ve lhůtě určené soudem právo osob zúčastněných na řízení uplatnili v záhlaví uvedení zaměstnanci Úřadu městské části Praha 6, kteří však na výzvu soudu ze dne 12. 2. 2015 nevyužili svého práva vyjádřit se k předmětu sporu.

VIII.

Soud vycházel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění platném a účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále zákon č. 106/1999 Sb.) informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní

údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb., ve znění účinném do dne 31. 3. 2012, povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Podle ustanovení § 8b odstavec 2 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění do dne 31. 3. 2012, se ustanovení odstavce 1 nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území. Základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.

Podle článku 10 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Podle článku 17 odstavec 1 Listiny základních práv a svobod s voboda projevu a právo na informace jsou zaručeny. Podle článku 17 odstavec 5 Listiny základních práv a svobod jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

IX.

Soud věc posoudil takto:

Právo na přístup k informacím je základním politickým právem, zakotveným v ústavním pořádku České republiky v článku 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina). Podle článku 17 odstavec 1 Listiny jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení má každý právo svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Podle odstavce 4 přitom svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Konečně podle odstavce 5 uvedeného ustanovení jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Právním předpisem *de facto* provádějícím citované ustanovení Listiny je zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž v ustanovení § 2 odstavec 1 vymezil osobní působnost dané úpravy tak, že povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Jádrem sporu v dané věci je, zda za příjemce veřejných prostředků ve smyslu ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. lze považovat zaměstnance veřejné správy, respektive zda je možno poskytnout informaci o jeho platu, a niž by se jednalo o konflikt s právem na ochranu soukromí, respektive v konkrétní podobě se zákonem na ochranu osobních údajů.

K dané problematice se ve svém rozsudku ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5As 57/2010 - 79, dostupném na www.nssoud.cz, vyjádřil Nejvyšší správní soud, když mj. uvedl: „Podle ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Toto ustanovení

představuje zákonnou výlukou z obecného pravidla obsaženého v ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, s výjimkou fyzické osoby a osobní údaje poskytnou jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Z uvedeného vyplývá, že základní osobní údaje (blíže specifikované v ustanovení § 8b odstavec 3 zákona o svobodném přístupu k informacím - viz níže) se o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů. Podle ustanovení § 8b odstavec 2 zákona o svobodném přístupu k informacím ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území. (...) Tato „výlučka z výluky“ svědčí o přesvědčení zákonodárce, že pokud by nebylo v zákoně o svobodném přístupu k informacím obsaženo ustanovení § 8b odstavec 2, bylo by třeba poskytnout základní osobní údaje i o každé osobě, které je poskytován starobní, invalidní, vdovský, vdovecký či sirotčí důchod, které je poskytnuta péče hrazená z veřejného zdravotního pojištění, které je poskytnuta některá z dávek státní sociální podpory, z dávek sociální péče, z dávek péče pro těžce zdravotně postižené občany, které je poskytnuto hmotné zabezpečení v nezaměstnanosti, které je poskytnuta státní podpora a stavebního spoření či které je poskytnuta státní pomoc při obnově území. Lze tak logicky usoudit, že pod pojem „příjemce veřejných prostředků“ zahrnul zákonodárce v ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím velice široký okruh osob. P okládá-li pak za tyto osoby i veškeré důchodce, veškeré osoby sociálně slabé, veškeré účastníky stavebního spoření se státní podporou, atd., je nutno uvedený pojem vyložit tak, že „příjemcem veřejných prostředků“ je podle ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jakákoliv osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů. Zaměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím „příjemcem veřejných prostředků“. Zbývá zodpovědět otázku, zda údaj o výši odměny zaměstnance veřejné správy lze poskytnout žadateli jako „základní osobní údaj“ ve smyslu ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle ustanovení § 8b odstavec 3 zákona o svobodném přístupu k informacím základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Zákon tedy výslovně stanoví, že výše poskytnutých veřejných prostředků ve spojení se jménem a příjmením osoby, které byly poskytnuty (spolu s dalšími údaji uvedenými v ustanovení § 8b odstavec 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) jsou údaji, které povinný subjekt žadateli poskytne. (...) Co do střetu práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů Nejvyšší správní soud konstatuje, že právo na ochranu osobních údajů není neomezené, když článek 10 odstavec 3 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním a jiným zneužíváním údajů o své osobě. Stanoví-li pak zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva, t.j. o poskytnutí oprávněné.“

Ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku provedl výklad pojmu „příjemce veřejných prostředků“ a s ohledem na výlukou z výluky v ustanovení § 8b odstavec 2 zákona č. 106/1999 Sb. dospěl k závěru, že „příjemcem veřejných prostředků“ je jakákoliv osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů. Zaměstnanci veřejné správy je nepochybně

vyplácen plat z veřejných prostředků, nadto je jeho plat určován na základě platových výměrů, které v zásadě odráží dosažené vzdělání, platovou třídu a délku praxe, jedná se tedy o informaci do určité míry odvoditelnou z obecných právních předpisů. Následně Nejvyšší správní soud učinil závěr, že stanoví-li zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí oprávněné. Vzhledem k tomuto závěru Nejvyšší správní soud střet dvou ústavně chráněných práv – práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů – více neřešil, neboť se tato otázka právě vzhledem k závěru, že jde o oprávněné poskytnutí osobních údajů, stala bezpředmětnou.

Při posuzování důvodnosti podané žaloby vycházel Městský soud v Praze s odkazem na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, obsažených v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8As 55/2012 - 62, dostupném rovněž na www.nssoud.cz. V tomto rozsudku rozšířený senát NSS uvedl:

Z kritérií testu proporcionality, jak jej vyžaduje český ústavní pořádek i právo Evropské unie, zejména rozsudek Soudního dvora ve věci Österreichischer Rundfunk, vyplývá, že v konkrétních případech nebude výjimečně možno žádostem o poskytnutí informace o platech zaměstnanců poskytovaných z veřejných prostředků vyhovět, neboť to nebude přiměřené zákonodárcem sledovanému cíli (...), jelikož zásah do práva na informační sebeurčení osoby, o níž budou informace poskytovány, bude v citelném nepoměru s tím, v jakých ohledech a v jaké míře může být za cenu takového zásahu dosaženo v konkrétním případě platové transparency, a tedy zajištění kontroly hospodárnosti konkrétní oblasti veřejné sféry. Zjednodušeně řečeno lze říci, že v některých výjimečných případech nebude vzhledem ke konkrétním okolnostem cíl proporcionalní (v užším slova smyslu) negativním důsledkům spojeným s jeho dosažením. Typově vzato se bude jednat o případy, u nichž budou současně (kumulativně) splněny následující podmínky: 1) osoba, o jejíchž platových poměrech má být poskytnuta informace, se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímou a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a 2) nevyvstávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

K první z podmínek je třeba zdůraznit, že musí být vždy vykládána v kontextu zásady, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků (a jakýchkoli jiných osob placených za svoji činnost nejrůznější povahy z veřejných prostředků ...) se zásadně poskytují a jen výjimečně neposkytují. V pochybnostech je tedy na místě přiklonit se k poskytnutí, a nikoli k neposkytnutí informací. Znamená to tedy, že bez dalšího je třeba poskytnout informace o platech zaměstnanců vykazujících zejména některý z následujících rysů:

- zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, tedy všech takových zaměstnanců, kteří řídí nebo metodicky vedou jiné zaměstnance či řídí nebo metodicky vedou činnost subjektů podřízených povinnému subjektu, podléhajících jeho dohledu, jím spravovaných nebo jím fakticky ovládaných,
- zaměstnanců podílejících se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu, má-li povinný subjekt taková oprávnění (např. rozhodujících o právech či povinnostech osob, provádějících dohledovou, inspekční či kontrolní činnost, autorizované měření, zkušební činnost, metodické vedení apod.), nebo zaměstnanců, kteří, ač se sami na vlastní

vrchnostenské činnosti nepodílejí, ji mohou nikoli nevýznamným způsobem ovlivnit (např. připravují podklady k rozhodování či koncepty rozhodnutí, zajišťují oběh dokumentů, zabezpečují provádění vrchnostenských činností po technické stránce nebo vykonávají jiné obdobné záležitosti v souvislosti s nimi),

- zaměstnanců organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, ať již jde o činnosti povahy vrchnostenské anebo jiné, anebo k takovýmto činnostem poskytujících významné podpůrné či doprovodné služby (analýzy, plánování, informační servis, zajištění vhodného technického a organizačního zázemí, logistika, informační technologie, provoz budov a jiných zařízení povinného subjektu),
- zaměstnanců majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost povinného subjektu (poradci, osobní asistenti osob v řídicích nebo jiných důležitých pozicích, osoby s nikoli nevýznamným faktickým vlivem na tok informací uvnitř povinného subjektu či na jeho komunikaci navenek),
- zaměstnanců, jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných osob.

Do skupiny osob, u nichž podle konkrétních okolností může připadat v úvahu odepření poskytnutí informace o jejich platech, jsou-li placeny z veřejných prostředků, tak mohou patřit zásadně jen osoby vykonávající u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy (např. údržba, úklid, závodní stravování), a to samozřejmě jen za předpokladu, že nenaplní některý z výše naznačených rysů.

Účelem druhé z podmínek je zajistit, že i v případech, kdy by za běžných podmínek informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků nebylo proporcionální poskytnout, se taková informace poskytne, jsou-li v daném případě konkrétní pochybnosti o tom, že veřejné prostředky na plat zaměstnance jsou vynakládány nevhodně. Takové pochybnosti se mohou opírat o pestrý věnec skutkových důvodů, které lze jen stěží předem abstraktně charakterizovat. Toliko námátkou je možno poukázat například na situace, kdy existuje podezření, že plat je vyplácen za práci, která není ve skutečnosti vykonávána nebo je vykonávána v podstatně menší míře, než by to za normálních okolností odpovídalo dané pracovní pozici, či že vyplácený plat z nejasných důvodů podstatně vybočuje z platových poměrů obvyklých pro danou pracovní pozici.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uzavřel, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují. Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevytváří konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

X.

V projednávané věci požadoval žalobce informace o odměnách konkrétních vedoucích zaměstnanců Úřadu městské části Praha 6. Tito zaměstnanci zcela nepochybně patří do výčtu

osob, o jejichž platech je třeba informace poskytnout bez dalšího, zejména bez provádění testu proporcionality. Závěry a úvahy žalovaného odvolacího správního úřadu ohledně provedeného testu proporcionality a upřednostňující ochranu soukromí dotčených osob, tudíž nejsou správné, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Z uvedených důvodů proto Městský soud v Praze žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odstavec 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle ustanovení § 78 odstavec 4 s. ř. s. Protože se nezákonnost týká i rozhodnutí povinného subjektu, městský soud zrušil s odkazem na ustanovení § 78 odstavec 3 i toto rozhodnutí,

Podle ustanovení § 16 odstavec 4 zákona č. 106/1999 Sb. při přezkumu rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o neposkytnutí informace soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout. Na základě uvedeného soud uložil žalovanému povinnost požadované informace žalobci poskytnout v patnáctidenní lhůtě, počínající dnem nabytí právní moci tohoto rozsudku a vycházející z ustanovení § 14 odstavec 5 písmeno d/ zákona č. 106/1999 Sb.

XI.

Soud neshledal důvody pro provedení žalobcem navrhovaných důkazů v podobě listin, předložených při ústním jednání, jimiž zástupkyně žalobce hodlala prokazovat důvodnost podané žádosti o poskytnutí informací. Soud přihlédl ke skutečnosti, že otázka důvodnosti či důvodů, proč žadatel o konkrétní informaci povinný subjekt žádá, je otázkou z pohledu zákona č. 106/1999 Sb. zcela nerozhodnou, když tento zákon podání žádosti a postup povinného subjektu při vyřizování této žádosti na důvody podání žádosti nikterak neváže a žádost bez uvedení důvodů musí být posuzována z pohledu zákonem stanovených podmínek pro poskytnutí informací. Z těchto důvodů soud návrh na doplnění dokazování podle ustanovení § 52 odstavec 1 s.ř.s. zamítl jako nedůvodný.

XII.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanoveními § 60 odstavec 1 a § 110 odstavec 2 s. ř. s., podle nichž úspěšnému žalobci náleží právo na náhradu nákladů řízení včetně nákladů v řízení o kasační stížnosti proti neúspěšnému žalovanému. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci zaplacené soudní poplatky z podané žaloby v částce 3.000,-Kč a z podané kasační stížnosti v částce 5.000,-Kč, dále náklady právního zastoupení žalobce, tvořené odměnou [REDAKCE], advokátky, za jeden úkon právní služby v hodnotě 2.100,- Kč (převzetí zastoupení) a dva úkony právní služby po 3.100,- Kč (účast u jednání městského soudu a podání kasační stížnosti) podle ustanovení § 7, § 9 a § 11 odstavec 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném přede dnem 1. 1. 2013 respektive ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb., jakož i třikrát režijní paušál po 300,-Kč za náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odstavec 3 advokátního tarifu. Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 17.200,-Kč, jejichž povinnost k náhradě soud přiznal proti žalovanému k rukám právní zástupkyně žalobce ve třicetidenní lhůtě k plnění.

Pokud jde o náklady řízení osob zúčastněných na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro rozhodnutí soudu o jejich náhradě. Podle ustanovení § 60 odstavec 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud v záhlaví uvedeným osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze jim byla dána možnost uplatnit jejich práva v probíhajícím řízení.

P o u ě n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s.ř.s. je kasační stížnost nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 27. května 2015

JUDr. Hana V e b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Mikolášová